

[Steen.]

saa godt, som man havde haabet, skulde man være villig til hurtigst muligt at ændre det.

Det er en Bedømmelse og en Vurdering af Talens Mening og Indhold, som jeg fuldt ud kan godkende. Og saa er det ærede Medlem saa elskværdig at føje til, at han har den Opfattelse, at det er lykkedes mig at sige det helt rigtige, og at der sikkert vil være stor og almindelig Tilslutning til disse Synspunkter. Saa dertil er jo alting godt, men — og naturligvis var der et Men ved det — saa gaar det ærede Medlem videre og siger: Men det, det nu kommer an paa, er, om disse Retningslinier nu ogsaa vil blive fulgt. Og herfra er det ærede Medlem ligesom fortsat Tvivler.

Først dette, at det ærede Medlem saa giver en Fremstilling af de store Vanskeligheder, som Sterlingens ændrede Værdi — jeg ser bort fra, at han bruger den almindelige forkerte Talemaade — har medført for Landet, og hvorledes det i første Omgang har ramt Landbrugserhvervet. Heroverfor, siger det ærede Medlem, rejses der nu en Kritik, som han anser for at være fuldt berettiget. Ja, det gør jeg ogsaa, og derfor er der ogsaa Raadet Bod paa dette Forhold. Det var der ganske vist ikke paa det Tidspunkt, da det ærede Medlem talte — jeg fremhæver det nu blot for at sige til ham, at saa hurtigt viser Begivenhederne, at den Tvivl, han havde, var uberettiget.

Dernæst beskæftiger det ærede Medlem sig med Prisspørgsmaalet, erklærer sig igen enig i de Synspunkter, jeg har fremsat, og saa siger det ærede Medlem: Ja, men hvad er det, man har gjort? Hvad har Regeringen foretaget? Ja, siger det ærede Medlem, man har nedsat nogle Nævn og nogle Kommissioner, og det er maaske rigtigt, det er maaske forkert, det ved man ikke, Tiden skal vise det. Ja, det skal den, den er jo bl. a. til saadan noget, men ingen kan dog være i Tvivl om, at dette, at man fra første Færd har haft sin Opmærksomhed henvendt paa disse Forhold og har foretaget de Undersøgelser, som er foretaget, har forskaanet os for de voldsomme Udslag i Prisbevægelserne, som Samfundet ellers uundgaaeligt vilde være kommet ud for.

Nej, siger det ærede Medlem videre, ad de Veje — altsaa Nævnenes og Kommissionernes Veje — naar man ikke til billige Priser. Nej, men det har jeg virkelig heller aldrig paastaet, det kunde ikke falde mig ind at foregøgle dette Lands Befolkning noget om, at som Forholdene i Verden ligger, og som de vil paavirke ogsaa dette Samfund,

kan vi nok regne med billige Priser, bare vi bærer os rigtigt ad. Og det skulde det ærede Medlem heller ikke gøre. Vi har dog bl. a. Pligt, ogsaa fælles Pligt, til at sige Befolkningen Sandheden, som den virkelig er. Selvfølgelig er Prisstigning under disse Forhold uundgaaelig, men det ærede Medlem fortsætter, upaavirket af dette, sigende: Vejene til billige Priser er helt andre, det er rigelige Tilførsler, det er øget Produktion og billige Produktionsomkostninger. Det falder det mig ikke ind at bestride Rigtigheden af, men der er vel heller ingen, der vil benægte, at det er netop de tre Ting, den herskende Tilstand i Verden gør umulige, og derfor argumenterer det ærede Medlem paa Grundlag af en Tilstand, som ikke findes.

Endelig siger saa det ærede Medlem, at da jeg nu fremsatte Udtalelsen, vendt til de forskellige Nævn, til Det erhvervsøkonomiske Raad, til Lederne af samtlige Ministerier og til Ministeriernes Embedsmænd, om under disse Forhold, naar man havde truffet en Beslutning, da opmærksomt at følge, hvordan den virkede over for det praktiske Liv, og hvis det ikke var saa godt, da at ændre den, mon jeg da ikke ogsaa tænkte paa Benzinen. Jo, det maa jeg til min Ros sige, det gjorde jeg. For jeg har ikke noget Øjeblik — naturligvis ikke — været i Tvivl om, at den Ordning, der paa dette Tidspunkt gjaldt, kun kunde være af kort Varighed. Og jeg føjer til, at naar den nu afløses af en anden Ordning, som træffes paa Grundlag af en enstemmig Indstilling fra Benzinnævnet, og som har faaet, i hvert Fald saa vidt mig bekendt, enstemmig Tilslutning af Det erhvervsøkonomiske Raad, saa tvivler jeg virkelig ikke om, efter det Kendskab, jeg har til denne Ordning, at naar den nu skal føres ud i Livet, vil der blive Brug for al den Smidighed og al den gode Vilje til at indrette sig efter indvundne Erfaringer, som jeg i denne Forbindelse har kaldt paa.

Første Gang jeg havde Ordet, udtalte jeg Haabet om, at dette, at Venstrepartiet havde nægtet at modtage den Indbydelse, vi straks ved Krigens Udbrud rettede til det som til Det konservative Folkeparti om ved Deltagelse i selve Regeringen at faa Adgang til fra første Færd nøje at følge Arbejdet, kende Bevæggrundene til de Veje, man valgte at gaa, ikke skulde medføre, at Samarbejdet mellem Partierne her i Rigsdagen blev et daarligere, end Forholdene naturligt tilsiger os, og som jeg føler mig overbevist om Befolkningen ønsker det af os. Men jeg maa desværre sige, at